

1890.

15
VIRO

EXCELLENTISSIMO

ATQVE DOCTISSIMO

FRIDERICO ANDREAE
GALLISCH

AA. MAGISTRO ET MEDIC. BACCAL.

SVMMOS IN MEDICINA HONORES

AMICORVM SOCIETATIS NOMINE

GRATVLATVR

CHRISTOPHORVS FRIDERICVS ENKE

AA. M.

Super quodam Io. Bodini loco de Medicorum dignitate.

LIPSIAE MENSE MAIO MDCCLXXVII.

VIR EXCELLENTISSIME
ATQVE DOCTISSIME

Cum mihi nunciatum esset, me illius doctissimorum Virorum societatis nomine, quam scis suam Tecum coniunctionem et honori magno, et insigni semper voluptati sibi duxisse, summos Tibi in Medicina honores gratulari, atque, quantopere omnes illi Tui amantissimi Viri de his diligentiae doctrinaeque Tuae praemiis laentur, publice Tibi declarare debere; ancipiti sensu meum distrahi animum intellexi. Et primum quidem laetabar vehementer, quod mihi videbar hoc mandato praeclaram animi mei Tibi deditissimi declarandi opportunitatem nactus esse, qua, ex quo Te et nosse et amare coepi, nihil profecto studiosius et contentius quaesueram. Deinde vero cum de litterarum, quibus hanc studii in Te mei significationem inferre cupiebam, argumento cogitarem eiusmodi, quod nec iniucundum Tibi et Tua doctrina indignum, nec alienum vel ab huius diei Tui hilaritate, vel ab utriusque nostrum literarum genere esset; facile intelliges Ipse, in magnas me difficultates incidisse, siue a litterarum, quas vterque amplectimur, diuersitate, siue imprimis fortasse a mei scribentis ingenii leuitate ortas. Etenim quamquam ego non ex iis eram, qui ad Medicos de rebus theologicis scribere vereantur, nescio quid infausti ominis ex ipso nomine subolentes; et quamquam omnium minime dubitandum erat, quin Tui talis argumenti scriptiunculam lubenter esses lecturus, qui non sine voluptate quadam interesse videaris societati, non modo Viris non nisi Theologis, praeter Te, constanti, verum etiam libros maximam partem theolicos sociis legendos distribuenti; tamen huius diei Tui temporisque laeticiam seueriori lectione interrumpere voluisse viderer, malui hoc gratulatorium officium in eiusmodi argumento tractando absoluere, in cuius lectionis leuitate, non plane ingrata, animus Tuus, multorum laborum gravitate hucusque defatigatus, et hodie imprimis e conflictu literario victor redux posset paululum requiescere. Quare cum nuper forte incidissem in Io. Bodini, Francogallorum Sec. XVI. Scripto-

ris clarissimi, de Republica Libros, in quibus illum omni scientiarum genere non tūci, sed inbuti ingenti fidem fecisse Thuanus iudicat; reperissemque, eum c. VIII. L. III. de Medicorum in republica dignitate et honore sic iudicasse, vt contenderet: *quamuis colendi sint in ciuitatibus Medici; non tamen ferendum esse, oratoribus ac Iureconsultis eos exaequari* — Romam enim sine Medicis sexcentos amplius annos floruisse, sine legibus vero legitimae disciplinae ne momentum quidem vllam ciuitatem stare posse; haec igitur cum legissem, sensi me quadam indignatione in istum Iureconsultum Francicum commoueri, qui, si tanta cum fiducia et auctoritate praecipere volebat de Iureconsultorum praee Medicis in republica dignitate, hanc certe sententiam suam melioribus grauioribusque argumentis, quam quibus vsus est, confirmare debebat. Nam quod in antecedentibus dixerat, Romanis medicorum seruuile et abiectum munus fuisse, ac medicinam a liberalibus disciplinis disiunctam, id etiamsi verum esset omni ex parte, non tamen erat eiusmodi, ex quo iudicii illius veritas pateret. Sed haec iam tum fuisse videtur multorum Francogallorum ratio (quam vtriam ne tam multi ex nostris in Historia et Philosophia potissimum imitati essent!) vt, dummodo quid noue, eleganter et belle protulerint, veri et accurati iudicii laude lubenter carerent. Atque hoc in Io. Bodini scriptis vitium iam animaduertisse video Herm. Conringium in praestantissimo de Prudentia Ciuili libro (c. XIV.) vbi, laudatis Viri illius ingenii felicitate, iuris Romani pericia, historiarum omnis generis inusitata scientia, aliisque praecclaris virtutibus, illud in eo vituperat, quod neque ex veris et diligenter exploratis vbiq; principiis argumentatus sit, neque, dum fuerit nouitatum iusto studiosior, veritatis semper habuerit rationem.

In quo quidem vere iudicasse Conringium, pace Tua, Vir Excell. iam exemplo aliquo luculento videamus, illo nempe eius de dignitate Medicorum loco paullo accuratius examinando, et ostendendo, Medicos in republica nisi praefereudos Iureconsultis, at pari cum iis dignitate atque loco esse habendos. Cuius quidem quaestionis rationem, si placet, teneamus hanc, vt, argumentis primum, quibus scriptor Francicus ad confirmandam suam sententiam abutitur, confutatis, alia deinde quaedam ad nostrum

strum de hac re iudicium tuendum adferamus. Ceterum illud quoque facile mihi tribues, me, quippe nec Medicorum nec Iureconsultorum ordini additum, in hac quidem causa ab omni cupiditate liberum futurum, cuius suspensionem Bodinus apud intelligentes rerum iudices vix effugerit.

Iam ut a primo philosophi Francisci argumento ordiar, quo Medicos in republica Iureconsultis equiparandos non esse propterea contendit, quod Roma sine illis sexcentos amplius annos floruerit, quamquam illud negari non potest, Romanam rempublicam per tantam annorum seriem non habuisse, qui medicarum rerum scientia ita essent instructi, ut magnorum medicorum nomen obtinere possent, id quod significasse videntur scriptores, isto loquendi modo vsi; tamen et ostendi potest, eam tum non plane sine medicis, certe ex Graecia adductis, fuisse, et intelligi facile causa, cur inde ab initio urbis medicina ad illud dignitatis cultusque fastigium non peruenerit, quo insequentibus annis ascendisse visa est. Nam et ipse Plinius, auctor, ut opinor, illius sententiae, quam in argumenti loco pro minori Medicorum, quam Iureconsultorum, dignitate posuit Bodinus, eodem illo loco (Hist. Nat. XXIX, l.) Archagathum dicit, medicum quendam graecum, cum a. V. C. DXXXV. e Peloponneso Romam venisset, ibi initio magna cum omnium approbatione et laude medicinam fecisse, et Halicarnassensis Dionysius commemorat (Antiquitat Rom. IX et X.) Romanos medicos, cum urbs a. CCLXXXII. et CCLL. graui peste vastaretur, contagioni eius resistere nullo modo potuisse, eorumque operam nec arcendae, nec imminuendae tanti mali miseriae suffecisse. Ex quibus quidem intelligi posse putem, Romam ante septimam ab V. C. seculum non omnino caruisse medicis, quamquam nec negem, ex Graecia potius eos cum Diis Graecorum, Apolline et Aesculapio, adductos, quam ex ipsis Romanis ortos videri, nec dubitem, quin illi, nostris comparati, chirurgorum potius, quam medicorum nomen mere videantur. Neque vero hoc cuiquam valde mirum videri poterit, qui Romanam gentem nouerit primis illis reipublicae temporibus ita fuisse belli rei que militaris disciplinae atque gloriae deditam, ut nulla plane esset ingenii et literarum laudis cupiditas, nullumque optimarum artium ac disciplinarum, quibus tamen ad

societatis ciuilibus salutem nihil uerius et fructuosius iudicatur, studium. *Artes*, inquit Liuius, (XXXIX, 8.) *ad animorum corporumque cultum nobis eruditissima omnium gens* (Graecorum puta) *inuexit*. Et sane, quinam erant Romae, antequam Graeciam, illam omnium liberalium artium matrem et perfectricem, in potestatem tutelamque suam recepisset, Grammatici, Poetae, Rhetores, Ireconfulti magni? Liuius quidem initio sexti Hist. libri, quocum res post liberatam a. V. CCLXVI. a Gallorum obsidione per F. Camillum ciuitatem gestas narrare incipit, paruas et raras per eadem tempora literas fuisse tradit; multoque post, L. Crassum constat, cum censor Romae esset, Rhetores Latinos edicto ex vrbe eiecisse propterea, quod impudentiae potius quam eloquentiae magistri essent. Num igitur tum aliam medicinae rationem Romae fuisse existimabimus, quam quae fuit omnium omnino liberalium artium et disciplinarum? Praeterea si qua arte facile poterant Romani carere antiquis illis temporibus, ea profecto medicina erat, quali quidem nos utimur. Enimvero quid ea opus erat inter homines, qui, cum firmis a natura validisque corporibus uiuendique genere uterentur ad sanitatem corporis animique tuendam aptissimo, liberi erant ab omnibus illis malis, quorum cohorte stipata posteriorum seculorum luxuria premebatur? In illis quod poterat esse huius artis desiderium? quae existimatio? quod eius addiscendae tractandaeque studium? Nam, tuam fidem! Vir Excell. cuperesne Tu medicinam facere in hominum societate, qui, nati cum sanis et robustis corporibus, ea inde a primis pueritiae annis multis variisque exercitationibus, firmata, frigori aestuique, omnisque generis molestiis ferendis aduersata, nullis unquam cibi potusque deliciis debilitata, contra ea simplicis et sani victus usu indies magis corroborata, semper a grauioris morbi periculis facile tuta praestare, affecta uero mali cuiusquam initii abstinentia cibi, fricatione corporis, ambulationibus, liberique aeris usu curare, et ad pristinam ualitudinem reuocare didicissent? Vereor equidem uehementer, ut, si in eiusmodi hominum ciuitate natus esses, addiscendae exercendaeque arti, Tuae tantum studium dicaturus fuisses, non quo digna diligentiae et studiorum Tuorum praemia Te ferre posse desperares, quibus Tu, cum agendi rationes non extrinsecus petas, sed ex Te omnia
apta

apra habeas atque suspensa, facillime careres, sed quod aegre posses inter eiusmodi homines luculenta medicarum rerum peritiae tuae documenta edere, intelligeresque cum animi dolore, artem negligi, qua nihil fortassis inter res humanas datum hominibus a Deo maius est atque praestantius. Veniet Tibi hic in mentem elegantissimus ille apud Senecam locus (Epist. XCV.) ubi, caussis, cur medicina, paucarum quondam scientia herbarum, iam suis temporibus in tam multiplicem artem excreuerit, allatis, iisque maximam partem in viuendi genere a summa simplicitate in maximam varietatem mutato positis, ita pergit: *Quid alios referam innumerabiles morbos, supplicia luxuriae? Immunes erant ab istis malis, qui nondum se deliciis soluerant, qui sibi imperabant, sibi ministrabant. Itaque nihil opus erat tam magna medicorum suppellectile, tot ferramentis atque pyxidibus. Simplex erat ex simplici caussa valetudo; multos morbos multa fercula fecerunt.*

Quid igitur mirum, Vir Excell. antiquis reipublicae Romanae temporibus, in tali populo, in tanta literarum omnium raritate, tanta victus cultusque frugalitate, medicinam non excultam, non tractatam, non aestimatam digne fuisse? Illud autem, vereor, ne multis mirum videatur, quod Bodinus istis temporibus suis, in hac republica, in tanta viri doctrina, huic fundamento communem hanc et vniuersam superstruxerit sententiam: non esse ferendum, medicos in republica exaequari Iureconsultis. Etenim, etsi tantam Iureconsultorum esse vim et necessitatem ad rerum publicarum felicitatem et intelligo, et profiteor, quanta sit ipsarum legum, tamen in ciuitatibus ad humanitatem excultis, qualis Roma post sexcentos illos annos fere coepit esse, suntque iam omnes prope Europaeae, non minorem quoque medicorum esse, quis est vel tam coecus, quin videat, vel tam infestus medicis, quin concedat?

Neque enim hoc eget profecto demonstratione, ad communem veramque cuiusuis ciuitatis felicitatem requiri potissimum firmam corporis valetudinem singulorum ciuium, eamque rempublicam, quae careat hominibus corpore bene valentibus, plurimas grauissimasque ob caussas inter felices numerandam non esse. Iam vero etsi non negauerim, hanc communis felicitatis partem parari maxime posse recta et seuera morum disciplina, vi-

tae-

taeque instituto eiusmodi, quo Romanos antiquissimis temporibus vfos esse constat, vtunturque fere homines, antequam in ciuitates suas diuitias, luxuriam, ignauiam, mollitiem admiserint; nihilo tamen minus contendendum putem, consilia et auxilia medicorum, sine magno reipublicae detrimento, nullo vnquam tempore curandae ciuium valetudini deesse posse. In Islandia quidem insula (tantus terrarum tractus emetiendus est, priusquam in terram medicis carentem veneris) ab externa reliquarum Europae ciuitatum felicitate tantum adhuc remota, quantum: ab iis multitudine incolarum, humanitate et elegantia morum, amplitudine mercaturae, literarumque cultura superatur, si, praeter seueram illam disciplinam, viuendique genus rude ac simplex, quo insulani illi corporis valetudinem, a natura acceptam, tuentur, medici essent atque chirurgi, qui Islandos, inter piscaturae marinae venationisque molestissimae pericula morbo aut vulnere quodam adfectos, curarent, celerique et aptae eorum sanationi prospicerent, ad longiorem sane beatioremque vitae aetatem, quam nunc quidem fieri constat, peruenturi, omninoque meliori reipublicae statu fruituri essent. Atque hanc in pagis, ab vrbe paullo remotioribus, querelam quis se audire non meminerit, vt dicerent homines, vltra vulgus imperitum sapientes, se in hoc vno inuidere oppidanorum hominum fortunae, quod hi, si opus fuerit, medicos in promptu habeant; ipsi, morbo vel periculosissimo iacentes, aut omni medicinae opè destituantur, aut tonsorum et circumforaneorum crudeli impericia pereant. Quantam igitur medicorum necessitatem dicamus in illis ciuitatibus esse, in quas, recta et seuera morum disciplina, optima illa vitae et bonae valetudinis sustentatrice, deserta, sublatisque ex animis ciuium magnis et honestis sensibus, diuitiae auaritiam, et abundantes voluptates desiderium per luxum atque libidinem pereundi perdendique omnia inuexere? quae tum erit eorum ad sustentanda corpora debilitatorum, atque innumeris morbis vitaeque ignatae et luxuriosae periculis obnoxiorum ciuium vtilitas? Hoc certe videmus omnium fere ciuitatum exemplis confirmatum esse, vt, quo longius quaeque a feritatis et barbariei tenebris primum ad humanitatis et mansuetudinis diluculum, tum ad culturae literarumque lucem, deinde magis magisque ad perfectae magnitudinis splendorem

dorem accesserit, eo maiori fere honore et dignitate habuerit medicos. Romae quidem inde a Iulii Caesaris temporibus magna coepit esse eorum aestimatio, et insigne studium honoribus prosequendi, qui in hac arte excellerent, ita, vt illa aetas multis beneuolentiae studiisque significationibus compensare velle superioris negligentiam, si qua fuisset, videretur. Is enim cum omnibus medicinam Romae professis, ius ciuitatis dedisset, ad quod deinde sub Augusto, per Antonium Musam ex aduersa valetudine in optimam restituto, immunitas munerum accesserat, postea sub Vespasiano, Adriano et Antonino confirmata; a Seuro Imperatore annonas ex publico, et ab aliis alia beneficia multa et maxima acceperunt.

Sed haec sufficiant ad ostendendam primi, quo ad deprimendos medicos abusus est Bodinus, argumenti leuitatem. Veniamus, pace Tua, Vir Excell. ad alterum, a conditione medicorum seruili atque humili apud Romanos desumptum, in quo poterimus hoc esse breuius, quo accuratius id tractatum esse constat a Viris doctissimis, Casaubono contra Robertellum, qui primus omnes omnino Romae medicos seruilis conditionis fuisse contenderat, imprimisque ab Henrico Lampio, Icto, contra Io. Frid. Boeckelmannum Anglosque potissimum eos, qui hoc seculo magnam et acerrimam illam de hac re litem mouerunt, cuius historiam a Schlaegero, Helmstad. Profess. descriptam esse non ignoras. Scilicet quod Bodinus dicit, Romanis medicorum seruile et abiectum munus fuisse, in eo tam vnuerse pronunciatum longe longaque a re ipsa recessisse iudicandus est. Etenim quamquam illud dubitari non potest, medicos Romanos plerosque, imprimis ante Iulii Caesaris tempora fuisse seruos aut libertos, et post eius quoque aetatem principes Romae viros in ceteris vrbanae familiae seruis medicos etiam habuisse; tamen ostensum est ab illis duobus viris, fuisse quoque ingenuos homines, qui siue ex Graecia adducti, siue aliunde, siue ex ipsis ciuibus Romanis orti, operam suam medicorum arti consecrarent, tantique ab Imperatoribus adeo aestimarentur, vt summis ab iis beneficiis ornati, grauissimis muneribus adhibiti, amicorum denique loco habiti fuerint. Antonio quidem Musae, medico, statuum, aere collato, iuxta signum Aesculapii ab Imperatore Augusto positam esse, cui non ex Suetonio

nio notum sit? Sed nolo haec longius persequi. Illud autem silentio praetermittere non possum, quod, si ne vnus quidem homo ingenuus in republica Romana medicinam fecisset, fuissetque tam praeclara liberalique homine dignissima ars non nisi a seruis tractata, id non magis derogaturum esset de dignitate medicorum nostrorum, eorumque arte, quam illud nunc apud probos et graves viros! doctorum religionis dignitatem pretiumque imminuit, quod in multorum nasutulorum et bellorum hominum oculis nihil fere vilius et contentius esse videtur, Parochorum pagano-conditione. Debebat potius ista veterum Romanorum saluberrimae artis neglectio in argumenti loco poni, ex quo peruersa istius aevi iudicandi ratio elucesceret, quam quo scriberetur posteriorum seculorum rectiori iudicio lex, ad cuius formulam dignitatem et praestantiam medicorum in ciuitatibus metiretur.

Sed satis, opinor, dictum est ad confutanda ea, quae Bodinus ad suam sententiam confirmandam ex Romanae reipublicae historia attulerat; tantumque, vereor, vt intelligere possis, Vir Excell. hominem alienum ab his studiis, e quibus haec deprompta sunt, dum velit omnem rerum studiorum suorum circulum excurrentium scientiam effundere, nullum fere, vel omni cautione adhibita, facilius incurere vitium, quam loquacitatis et ineptae sapientiae. Quo quidem, quicquid sit, illud certe affectum me esse puto, vt intelligeretur, argumenta illa Francisci scriptoris nec vera omni ex parte, nec, si vera, ita esse comparata, vt exinde propositae sententiae veritas intelligi posse videatur. Ceterum patere, Vir Excell. vt tibi hic in memoriam reuocem perspicacissimi Iselini de Bodiniana Republica iudicium, in eius Ephemeridibus, a societate nostra ante non multum tempus lectis, obuium, quo Basileensis Philosophus contendebat, illud Opus magis e scriptis veterum haustum, quam ex vera et accurata hominum ciuitatumque noticia elaboratum videri. Quod quam vere et sollerter sit iudicatum quoruscumque est, qui ex ipso nostro loco non suspicetur? Nam quid est hominis bona valetudine aestimabilius? quid ad vitae humanae iucunditatem praestantius? quid denique ad vniuersae societatis vtilitatem fructuosius? Si, cum valemus, tum demum omnibus vitae bonis, ipsaque vita, cum voluptate frui licet, quae, simulac aegrum traxeris corpus, non modo omnem amittunt gratiam, sed grauissimo etiam oneri esse

esse incipiunt; si nulla re magis in animi facultatibus omnibus recte et lubenter vtendis peragendoque omni officiorum genere adiuuamur, quam corporis recte valentis ministerio; quale eorum munus esse dicamus, quanta aestimatione et reuerentia dignum, qui huius tanti boni nobis conseruandi custodiendique curam in se susceperet? Hos num dubitabimus illis aequiparare, qui tutos nos ab iniuriis, metu, defraudationibus, aliisque malis, magnis illis quidem atque molestis, sed ad morborum calamitatem pro nihilo fere aestimandis praestant? Immo, *medicorum*, inquit Seneca aliquo loco (de Benef. VI, 15.) *magna caritas, magna reuerentia fit; ems enim ab iis rem inaeestimabilem, vitam, ac valetudinem bonam.*

At quot homines non priuantur a medicis isto tanto valetudinis, imo vitae, bono! — Audio; noloque respondere id, quod Alexandrum IV. Pontificem simili occasione dixisse nuper admodum alicubi legi. Scilicet in mensa eius cum esset aliquando de medicis quaesitum, praestaretne hos a republica submoueri? cumque hoc nonnulli contendissent fore ex re et bono communi, vt qui iam innumeros homines necassent; contrarium sese Pontifex sentire arguto ioco dixit; nisi enim, inquit, hi essent, illam hominum multitudinem mundus aegre sustineret. Illud tantum commemorabo, mihi de medicis vniuersis sermonem esse, quibus si immiscuerit sese pessima medicastrorum natio, ea aequae parum nocere totius ordinis dignitati videtur, quam tanta raucorum de foro caussidicorum turba bonorum et excellentium Iureconsultorum honori.

Sed praeter communem illam vtriusque disciplinae ad felicitatem hominum ciuitatumque vim atque vtilitatem, ob quam medicos pari cum Iureconsultis in republica dignitate habendos putem, alia caussa est, petita ab vtriusque scientiae amplitudine. Etenim quamquam tantum esse Iurisprudentiae ambitum ex peritis harum rerum arbitris audiui, quantum vix vllius hominis ingenium aut diligentia capere possit; tamen idem ego, si, quam plurimarum rerum naturas medicorum scientia rimetur, quam diligenter inquirat, quomodo omnia sint ex elementis orta, qualemque ex eorum commissione temperationem acceperint, quam accuratam imprimis et amplam humani corporis animique, et rerum omnium noxiarum salubriumue cognitionem requirat, animo perpendo; tum vero et artis saluberrimae praestantiam sentire, et erga

erga professores eius magno admirationis sensu tangi mihi videor, quippe quos non modo tam multarum rerum peritia ornatos esse oporteat, id quod fortasse commune habent cum Iureconsultis, sed etiam tam vtilium, tam magnarum, tam necessariorum, in quo, si fas est dicere, Iureconsultis praestare videntur.

Ceterum poterat adhuc ex mutuo vtriusque scientiae auxilio, non modo communi illo omnium artium et disciplinarum, sed proprio quodam, quo Iureconsulti saepe in sententiis ferendis, imprimis in capitulis causis, medicorum ope superfedere nullo modo possunt, argumentum pro ea peti sententia, quam mihi contra Bodinum cum maxime defendendam sumsi; nisi hoc vel Tua, Vir Excell. doctrina superuacuum faceret, vel talis scripturunculae fines, vel officii, cuius causa hoc, qualecunque est, scribendum fuit, absoluendi cupido impedirent.

Etenim, quod ab initio dixi, mandatum mihi est ab amicorum quorundam, quos coniunxit Tecum recentiorum librorum legendorum institutum; societate, ut laetitiae bonorumque votorum, quorum iam pleni omnium animi sunt, interpres essem. Scilicet laetamur, Vir Excell. omnes eo magis atque impensius de summis, hodie Tibi tributis, in Medicina honoribus, quo firmius nobis est persuasum, eos non minus Tibi, quam Te illis ornamento fore, et quo certius ingenii praestantia, doctrinae copia, diligentiae assiduitas, quas in Te esse multis nec fallacibus documentis fidem fecisti omnibus, non sperare nos, sed considerare iubent, Tuo Te exemplo ostensurum esse, quanta sit medicorum in re publica ad felicitatem cum singulorum civium, tum vniuersae societatis vis atque vtilitas, quamque digni sint honore et aestimatione honorum et intelligentium virorum omnium. Cui quidem spei nostrae ut satisfacere possis, frui Te semper cupimus. Ipsum illo tanto et inestimabili bono, cuius in aliis tuendi studium arti tuae propositum est. In quo, ut in ceteris rebus Tuis, si Deum habueris benignum atque propitium, id quod sincero animo optamus, reliqua omnia, quibus ad vitae vtiliter et cum voluptate agenda felicitatem opus fuerit, ex solis Tuis virtutibus petes. Ita vale, Vir Excell. nosque, ut adhuc fecisti, amare perge! Scripti Lipsiae in Mercatu Vernali A. C. MDCCLXXVII,

Ua 1612. 8°

2

ULB Halle

3

003 856 135

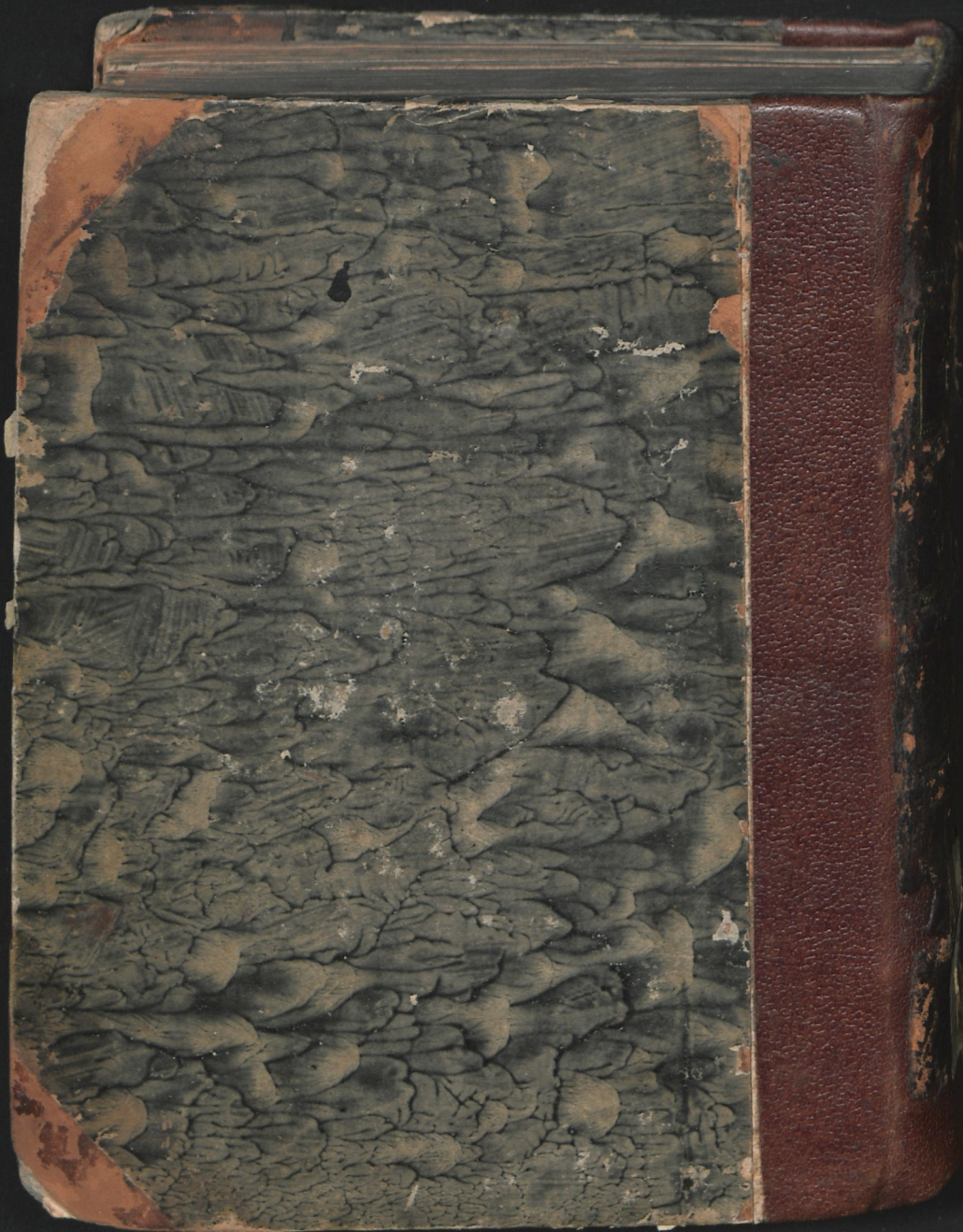

56.

VD18

VD17

15
VIR
EXCELLEN
ATQVE DOCT
FRIDERICO
GALL

AA. MAGISTRO ET
SVMMOS IN MEDICINA
AMICORVM SOCIETATIS
GRATVLA
CHRISTOPHORVS F
AA.

Super quodam Io. Boëmi loco

LIPSIÆ MENSE MAI

